

POSTANOWIENIE

2 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Piotr Telusiewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 2 października 2025 r. w Warszawie
zażalenia K.M.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z 17 marca 2025 r., I ACa 2266/23 (I WSC 53/24),
w sprawie z powództwa M.A.
przeciwko K.M.

o ustalenie, zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli i zapłatę,

1. oddala zażalenie;

2. zasądza od K.M. na rzecz M.A. 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia obowiązkanemu odpisu niniejszego postanowienia.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 17 marca 2025 r., Sąd Apelacyjny w Poznaniu, w sprawie z powództwa M.A. przeciwko K.M., o ustalenie, zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli i zapłatę, na skutek skargi kasacyjnej pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 8 stycznia 2024 r., odrzucił skargę kasacyjną pozwaną.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniosła pozwana, zaskarżając postanowienie w całości, wskazując na naruszenie przepisów postępowania, które

miało wpływ na treść postanowienia w postaci art. 398⁶ § 2 KPC przez odrzucenie skargi kasacyjnej z uwagi na brak uiszczonej od niej opłaty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 398⁶ § 2 k.p.c. sąd drugiej instancji odrzuca skargę kasacyjną wniesioną po upływie terminu, skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 398⁴ § 1, nieopłaconą oraz skargę, której braków nie usunięto w terminie lub z innych przyczyn niedopuszczalną.

W analizowanej sprawie Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną, gdyż nie została uiszczona opłata od tej skargi. W uzasadnieniu wskazał, że „Żadne racje nie przemawiają za tym, żeby ustaloną w ust. 3 art. 112 u.k.s.c. regułę postępowania wiązać wyłącznie z sytuacją, gdy w przedmiocie wniosku o zwolnienie od opłaty wypowie się sąd, co oznacza, że właściwym dla tego orzeczenia środkiem zaskarżenia będzie zażalenie, a nie stosować jej wtedy, gdy wniosek zostanie rozstrzygnięty przez referendarza, którego orzeczenie zaskarżalne jest skargą i podlega uchyleniu lub utrzymaniu w mocy przez sąd. W oparciu o powyższe przepisy wskazać należy, że w rozpatrywanej sprawie tygodniowy termin do opłacenia skargi kasacyjnej pozwanej bezskutecznie upłynął z dniem 18 lutego 2025 r.”.

Skarżący nie zaaprobował stanowiska Sądu Apelacyjnego. Wskazał, że „Sąd odrzucił skargę kasacyjną z uwagi na jej nie opłacenie przez pozwaną mimo wcześniejszych wniosków pozwanej o zwolnienie jej z kosztów postępowania kasacyjnego”, a dalej, że Sąd błędnie ocenił stan faktyczny dotyczący podstaw korzystania przez pozwaną ze zwolnienia od kosztów sądowych.

Stanowisko skarżącego nie zasługuje na uwzględnienie. Zmierza do ponownej oceny wniosku pozwanej o zwolnienie od kosztów sądowych – opłaty od skargi kasacyjnej. Skarżąca nie podniosła zarzutów odnoszących się do istoty wydanego przez Sąd Apelacyjny postanowienia. Zawarte w nim stanowisko, dotyczące interpretacji art. 112 ust. 3 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, należy uznać za trafne.

Można jedynie dodać, iż zbliżone stanowisko, wyraził również powód w odpowiedzi na zażalenie. Przytaczanie powołanych tam argumentów należy uznać w tym miejscu za zbędne.

Z tych względów, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z 398¹⁴ k.p.c., oddalił zażalenie.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 w związku z § 2 pkt 6, § 10 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

(M.M.)

[a.ł]